

ՄԱՏԱՂ, ՓԱՓՈՒԿ, ՄԻԱՄԻՏ...

ՄԻՒՍԻՆ

Մասաղ, փափուկ, միամիտ, դուն ամբողջ սիրտ մը կ'ուզես.
Ինչպէս սակայն խոսանալ... չըխոսանա՛լ ալ ինչպէ՛ս...
Աչքերուդ լոյսն, հեռւըցող ծով մը կանաչ կը դառնայ,
Այնքան մօտիկ ալ ինծի երբ կը խօսիս դուն հիմա

Գեղեցիկութիւնը վայրի, գիշերներուդ ալբերէն...

- Շեւէն՝ ձայնիդ հեռասոյգ, կ'արձագանգէ սիրք մեր...:
Գիտե՛ս սակայն որ մեծնա՛յ պիտի հոգիդ քեզի հետ,
Թէ լայննայ սիրքդ պիտի, յորդին աստղեր նայուածքդ,
Անուշաքեան մէջ որուն, լողա՛լ մարդերն ուզէին...:

Ու զըլանաս պիտի դուն սիրտն այդ ուզեն երբ քեզմէ:
Սրտեր ուզուեր են շատ հեղ լո՛ւկ պատուանդան վառներու.
Բայց ուզուելուն չափ, այնքան՝ չափն է դժուար սիրք իր՝

Զըւարթութեամբն իր մըրին, քաղցրութիւնովն ալ սրտով...:
Ու չեմ գիտեր քեզ ինչպէ՛ս թողոյն այս սիրքը յանձնել...
Գընա՛, գընա՛, երջանի՛կ, գիշերներո՛ւ դուն ընկել...:

1 Պոստս 1941

ՇԷՆ - ՄՍԷ

